



## Arrest

**nr. 67 802 van 3 oktober 2011  
in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 juni 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. SNELDERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, dient op 19 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag vult hij aan met een brief van 10 december 2009 bevattende onder meer het typeformulier 'regularisatie'.

Op 31 maart 2011, met kennisgeving op 22 juni 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2009 werd ingediend en op datum van 10.12.2009 werd geactualiseerd door :*

*A., M.*

*nationaliteit: Israël*

*geboren te Casablanca op X*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van 19.01.2009 ontvankelijk wordt verklaard wegens het feit dat de aanvraag geactualiseerd werd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (lang verblijf in België, het feit dat betrokkene tot 2001 in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zijn relatie met een Belgische vrouw, schending van 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*

*Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: lang verblijf in België, het feit dat betrokkene tot 2001 in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zijn relatie met een Belgische vrouw, schending van 8 EVRM. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden.*

*Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste. Bereikt op 15.12.2009. Betrokkene verklaart reeds 5 jaar ononderbroken in België te verblijven, echter blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier dat betrokkene op 15.04.2009 naar Israël werd gerepatrieerd. Dit betekent dat het verblijf van betrokkene voor 15.12.2009 niet ononderbroken is geweest en dat betrokkene bijgevolg niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8A.*

*Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied en dat bijgevolg niet van betrokkene kan verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen. Echter, omdat hij zich illegaal in België bevond, werd betrokkene op 19.06.2003 op de hoogte gebracht van een Bevel om het Grondgebied te Verlaten, dat betrokkene evenwel weigerde te ondertekenen. Op 20.05.2004 heeft betrokkene opnieuw een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ontvangen en ondertekend. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Toen op 07.04.2009 opnieuw bleek dat betrokkene zich illegaal op het grondgebied bevond, werd hij op 15.04.2009 gerepatrieerd naar Israël. Zodoende is duidelijk dat betrokkene niet gedoogd werd op het Belgisch grondgebied.*

*Betrokkene verklaart eveneens dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en haalt daarbij aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw D. S. A. (...) van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene verwijst hierbij eveneens naar het feit dat hij in 1993 na zijn huwelijk met de Belgische mevrouw R. J. een identiteitskaart voor vreemdelingen verkreeg, maar dat hij deze voor een totaal*

onbekende reden plots ingetrokken zag. Uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat hij op 02.08.1994 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en dat deze hem op 25.11.2002 werd afgenomen. Betrokkene werd immers op 17.06.1999 ambtelijk geschrapt. Volgens de eigen verklaringen van betrokkene (verzoekschrift art. 9§3 van 12.02.2003 uit het administratief dossier van betrokkene) was hij er door omstandigheden buiten zijn wil niet in geslaagd de verlenging van zijn verblijfskaart aan te vragen. Betrokkene was zelf verantwoordelijk voor de verlenging van zijn verblijfskaart, maar heeft daar blijkbaar aan verzaakt. Bijgevolg werd hij ambtelijk geschrapt. Betrokkene was dus zelf verantwoordelijk voor deze situatie en kan zich hiervoor niet beroepen op prangende humanitaire situatie.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, hij hier een eigen zaak heeft gehad, hij nooit zou gestempeld hebben, stipt zijn belastingen zou hebben betaald, lid is van de bibliotheek en een fitnessclub, hij vlekkeloos Nederlands en Frans zou kennen, hij hier meteen aan de slag zou kunnen, hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

Op 22 juni 2011 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

*"Art 7,1.2° van de Wet van 15 december 1980 betrokken toont niet aan sedert wanneer hij in België is."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

*"6. De DVZ maakt in haar beslissing geen gewag van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, dewelke een aanvraag tot machtiging tot verblijf in handen van de burgemeester van de gemeente van verblijf van verzoeker verantwoorden. Zij laat na de strekking van de wet in de feiten toe te passen, doch beperkt zich tot de toetsing van de feiten aan de criteria van de instructienota d.d. 19 juli 2009, zijnde een akte van een administratieve overheid, dewelke ondergeschikt is aan de bepalingen van de wet zelf en bovendien inmiddels werd vernietigd.*

*De correcte toepassing van de wet in ruime zin maakt op zich een rechtmatig belang uit*

*Inderdaad, de DVZ beperkt zich er enkel toe de al dan niet toepasselijkheid van de instructienota d.d. 19 juli 2009 te onderzoeken, doch laat na te onderzoeken of aan de voorschriften van art. 9bis Vreemdelingenwet is voldaan. De DVZ heeft zodoende de wet geschonden.*

*7. De beperking van de beoordeling van de regularisatieaanvraag door de DVZ tot de criteria, bepaald door de instructienota d.d. 19 juli 2009, komt verzoeker onrechtvaardig voor, de mogelijkheid in overweging nemend dat hem, buiten deze - strikt omliggende - voorwaarden, nog wel een machtiging tot verblijf zou kunnen zijn toegekend bij gewone toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.*

*Redelijkerwijze kan de DVZ zich niet beperken tot het één voor één 'afschieten' van de limitatieve voorwaarden van de instructienota d.d. 19 juli 2009, zonder algemener te verantwoorden waarom geen machtiging tot verblijf wordt verleend.*

*De DVZ schond hierdoor tegelijkertijd de formele wet en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker diende immers enkel op de instructienota te 'wedden', zodat hem bij zijn aanvraag de mogelijkheid werd ontnomen zich te beroepen op art. 9bis Vreemdelingenwet in algemene zin."*

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*"De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.*

*"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):*

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

De bestreden beslissing maakt hiertoe uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Verzoekers beschouwing als zou de bestreden beslissing enkel verwijzen naar de instructie en met naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is dus niet correct. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en is wel degelijk in toepassing van dit artikel genomen.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Verzoeker kan toch niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich daarentegen uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden. Verzoeker 'vergeet' kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen reeds een meer gunstige toepassing van artikel 9bis voornoemd impliceert.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"3.9. Verzoeksters betoog komt erop neer dat er onderscheid gemaakt dient te worden tussen enerzijds de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien door het uitvaardigen van de instructie verwerende partij niets anders gedaan heeft dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: "Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een

*bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep " Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.*

*3.10. Het gegeven dat de bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid op een wijze heeft toegepast die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met de door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.*

*3.11. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verschillende door verzoekster aangehaalde elementen worden beoordeeld in het licht van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster betwist de gedane beoordelingen niet en toont evenmin aan dat verwerende partij nagelaten heeft met bepaalde elementen rekening te houden. (R.v.V. nr. 55.291 dd. 31.01.2011)*

*Gelet op het voorgaande, is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen."*

2.1.3. Verzoeker verwijt de eerste bestreden beslissing enkel rekening te houden met de criteria vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en geen toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering kan niet gevolgd worden.

In eerste instantie merkt de Raad op dat in de mate dat verzoeker kritiek uit betreffende het ontvankelijk verklaren van zijn aanvraag, deze kritiek niet dienstig is.

Wat de gegrondheidselementen betreft, verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de juridische grondslag van de bestreden beslissing. Voorts geeft de bestreden beslissing een antwoord op de door verzoeker aangehaalde elementen, er mee rekening houdend dat hij de toepassing van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 heeft gevraagd. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling ten gronde van aanvragen om machtiging tot verblijf. Het staat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dan ook vrij om beleidsrichtlijnen uit te vaardigen teneinde te bepalen in welke gevallen hij, in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid, een aanvraag om verblijfsmachtiging al dan niet wenst in te willigen. Het gegeven dat in een bestuursbeslissing verwezen wordt naar een beleidsrichtlijn laat dan ook niet automatisch toe te besluiten dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid niet correct of te beperkend zou aangewend hebben en/of dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet zou zijn toegepast.

De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). De omstandigheid dat in de eerste bestreden beslissing niet afzonderlijk wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen haar zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent.

Waar zij binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie herneemt als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Voorts laat verzoeker na aan te duiden aan welk “voorschrift van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” niet werd voldaan of met welk element geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan op basis van welke elementen hij, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aanspraak zou kunnen maken op een machtiging tot verblijf indien er abstractie wordt gemaakt van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het komt de verwerende partij toe de gegrondheidselementen te bepalen die aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf, die een gunstmaatregel is. Ook in toepassing van artikel 9bis staat het de verwerende partij vrij te oordelen dat het louter aanvoeren van integratie-elementen niet volstaat om een machtiging tot verblijf te verlenen. Verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het onderdeel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Verzoeker kan de verwerende partij niet verwijten toepassing te maken van de criteria waarop hij zich beriep. Evenmin kan verzoeker op ernstige wijze voorhouden dat hij geen kennis had van de criteria van de vernietigde instructie nu hij het “typeformulier *regularisatie*” waarin de criteria van de vernietigde instructie worden uitgelegd, heeft ingevuld. Er blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Wat de aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij dit beginsel geschonden acht derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de “*formele motiveringsplicht*”.

Het middel luidt als volgt:

*“8. De beslissing van de DVZ vertoont in drieërlei zin een gebrekkige formele motivering in de zin van art. 62 van de Vreemdelingenwet, tevens in de zin van art. 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

*9. Vooreerst is zij, zoals reeds aangehaald, beperkt tot de evaluatie van de al dan niet toepassing van de criteria van de instructienota d.d. 19 juli 2009, zonder te treden in de beoordeling van art. 9bis Vreemdelingenwet, noch van enige andere criteria die op heden worden gehanteerd om een machtiging tot verblijf toe te kermen.*

*Hoewel de criteria in de instructienota op zich een verduidelijking uitmaken van de voorwaarden tot regularisatie, is het verzoeker niet duidelijk waarom hem een machtiging tot verblijf werd geweigerd. De DVZ zwijgt immers over de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.*

*10. Anderzijds laat de DVZ na uiteen te zetten waarom er geen prangende humanitaire situatie kan worden weerhouden in hoofde van verzoeker. De DVZ stelt enkel het volgende:*

*‘Ondanks deze elementen aangaan de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009’. Het is niet duidelijk wat de DVZ hiermede bedoelt.*

*Een prangende humanitaire situatie, die op afdoende wijze door verzoeker wordt aangetoond, is juist één van de voorwaarden van de instructienota. Door niet duidelijk aan te geven waarom geen verblijf omwille van humanitaire redenen kan worden toegestaan aan verzoeker “.*

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“In zoverre verzoeker zijn kritiek herhaalt uit het eerste middel, beperkt de verwerende partij zich tot de verwijzing naar haar uiteenzetting hierboven.*

*Het zij herhaald dat de instructie van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar kunnen worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

*De beoordeling van verzoekers aanvraag in het licht van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 is dan ook een beoordeling binnen de discretionaire beoordelingsbevoegdheid die art. 9bis aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid biedt.*

*Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook duidelijk gesteld dat ze genomen werd "in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980".*

*Verzoekers beschouwingen dienaangaande falen.*

*Ook verzoekers kritiek als zou niet worden gemotiveerd waarom geen prangende humanitaire situatie wordt aangetoond, kan niet worden aangenomen.*

*Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ALLE elementen uit verzoekers aanvraag heeft beoordeeld. Verzoeker toont ook niet aan met welke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden.*

*"3. 7. De verzoekende partij verwijst voorts naar de instructie van 26 maart 2009 en het feit dat de Minister beschikt over een discretionaire bevoegdheid om 'prangende humanitaire situaties' te beoordelen zonder daarbij gebonden te zijn aan de vernietigde instructie. Zij kan hierin worden bijgetreden. Het weze evenwel opgemerkt dat de verwerende partij niet is gestopt bij de conclusie dat niet aan alle voorwaarden van de instructie was voldaan, doch de door de verzoekende partij aangevoerde gegevens wel degelijk heeft onderzocht maar tot de conclusie is gekomen dat deze op zich geen aanleiding konden geven tot regularisatie. Uit de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, die luidt als volgt: Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, een attest Nederlandse les en beweert werkbereid te zijn), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009' blijkt immers duidelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist dat integratie op zich onvoldoende is om voor regularisatie in aanmerking te komen, met andere woorden: om een duurzame lokale verankering aan te tonen. De verzoekende partij toont niet aan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dit op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben. De verwijzing naar de instructie van 26 maart doet daaraan geen afbreuk. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij uitsluit dat men zonder meer motiveert dat de aangevoerde gronden niet kunnen leiden tot regularisatie, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden, Dat met de bestreden beslissing een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet kan ten slotte niet staande worden gehouden: inzake de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de verwerende partij over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij zij de vernietigde instructie als beleidslijn hanteert, zodat niet valt in te zien hoe in casu een schending van het wettigheidsbeginsel aan de orde zou zijn. " (R.v.V. nr.67.275 van 31 mei 2011)*

*Het tweede middel kan dus niet worden aangenomen."*

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers aanvraag ongegrond is omdat zijn lang verblijf in België onderbroken is en hij op 15 april 2009 gerepatriëerd werd naar Israël, hij tijdens zijn lang verblijf niet getolereerd werd door de Belgische autoriteiten gelet op de veelvuldige bevelen die aan hem werden uitgereikt, hij met betrekking tot zijn relatie met een Belgische vrouw beroep kan doen op de geëigende procedures zoals vervat in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zijn vorige verblijfstitel door zijn eigen gedrag werd geschrapt en de integratie met de daarbij horende in de bestreden beslissing opgesomde elementen, niet beantwoordt aan de criteria van de vernietigde instructie die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire

bevoegdheid herneemt als zijnde criteria om tot de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf te besluiten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker voorhoudt dat er in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom er geen prangende situatie kan weerhouden worden in zijn hoofd, dient de Raad vast te stellen dat dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu deze stelt: *“Betrokkene verklaart eveneens dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en haalt daarbij aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw D. S. A. (...) van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een antwoord verleende op de vraag van verzoeker om het criterium “prangende humanitaire situatie” op zijn geval toe te passen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag en aanvulling te kennen gegeven dat diens “standvastige” relatie met een Belgische vrouw en verzoekers lang verblijf in België en de gevolgen hiervan de elementen zijn waarom hij zich beroept op een prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing antwoordt dat zijn lang verblijf in België werd onderbroken als gevolg van een repatriëring, dat hij verschillende bevelen kreeg en dat zijn eerdere verblijfstitel is afgenomen door zijn eigen gedrag. Het komt de Raad niet toe de opportuniteit van deze redengeving te beoordelen. Hij kan enkel vaststellen dat deze gegevens steun vinden in het administratief dossier, correct zijn en niet kennelijk onredelijk.

De formele motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin toont verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

*“11. DVZ haalt ten onrechte in de bestreden beslissing aan dat verzoeker zich in het kader van een verblijfsregularisatieaanvraag niet kan beroepen op het feit dat hij een langdurige relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Verzoeker dient, aldus DVZ, in het kader van een duurzame relatie de geëigende procedure volgen en voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980. Door zo te oordelen schendt de DVZ echter de beginselen van zorgvuldigheid en rechtszekerheid. Vreemdelingen die niet voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging (via afstamming, huwelijk of samenwonen), maar die toch nauwe banden hebben met België, kunnen immers toch een verblijfsrecht bekomen via een regularisatie-aanvraag artikel 9bis Vw. Het loutere gegeven dat verzoeker nooit de nodige stappen heeft genomen om zich in de regel te stellen met de regularisatieprocedure in het kader van een duurzame relatie, ontnemt hem geenszins het recht zijn duurzame relatie aan te halen als zijnde één van de argumenten die aantonen dat er een prangende humanitaire situatie dient te worden weerhouden in zijn hoofd.”*

Het weze benadrukt dat in de aanvraag van verzoeker niet enkel zijn relatie wordt aangehaald om aan te tonen dat een eventuele terugkeer een miskenning van artikel 8 EVRM zou inhouden. Ook het feit dat zijn andere contacten, zowel professionele als sociale, zouden worden verbroken wordt naar voren geschoven in de regularisatieaanvraag van verzoeker.

Hierop wordt door DVZ gewoonweg niet geantwoord in haar beslissing, wat deze alleen om deze redenen nietig maakt.

Het begrip "privéleven" omvat echter meer dan het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn.

Hieraan is DVZ in haar beslissing voorbijgegaan, wat een gebrek in haar motivering/beslissing betekent."

### 2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij laat gelden dat deze beoordeling geenszins is tot stand gekomen in strijd met artikel 8 EVRM.

Immers, indien verzoeker de juiste stappen zou ondernemen, en indien daarbij zou blijken dat er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven met de Belgische onderdaan, kan verzoeker op deze basis een verblijfsrecht bekomen en zal hij niet worden verwijderd.

Bovendien neemt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Daarenboven werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Het is onder meer art. 40 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Ook verzoekers bewering als zou het begrip "privéleven" meer omvatten dan enkel zijn relatie, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Zoals in de bestreden beslissing werd geoordeeld kan het feit dat verzoeker in België verblijft, hier een eigen zaak heeft gehad, nooit gestempeld zou hebben, stipt zijn belastingen hebben betaald, lid is van de bibliotheek en een fitnessclub, hij vlekkeloos Nederlands en Frans zou kennen, hij hier meteen aan de slag zou kunnen, hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bovendien:

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRK1 erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het

*grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. (R.v.V nr. 60 245 van 26 april 2011)*

*Ook het derde middel kan niet worden aangenomen.”*

2.3.3. In het derde middel betwist verzoeker het motief dat stelt dat een langdurige relatie met een Belgische vrouw niet aanvaard wordt als grond om een machtiging tot verblijf toe te kennen, omdat verzoeker hiervoor de geëigende procedure kan volgen in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, evenals de bewering dat een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Dit oordeel schendt volgens verzoeker de aangehaalde beginselen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker toont met dit betoog niet aan welke andere voorbereiding de verwerende partij had dienen te nemen en welke feiten niet correct zijn. Verzoeker beperkt zich tot beweringen. In wezen beperkt hij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De vaststelling dat een langdurige relatie met een Belgische vrouw en de loutere bewering dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou veroorzaken, zijn integratie waaronder zijn contacten ook de sociale en professionele, geen gronden vormen voor een machtiging tot verblijf schendt de materiële motiveringsplicht niet, noch de beginselen die verzoeker als zijnde geschonden aanhaalt. Het motief *“Betrokkene verklaart eveneens dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en haalt daarbij aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw D. S. A. (...) van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verwijst hierbij eveneens naar het feit dat hij in 1993 na zijn huwelijk met de Belgische mevrouw R. J. een identiteitskaart voor vreemdelingen verkreeg, maar dat hij deze voor een totaal onbekende reden plots ingetrokken zag. Uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat hij op 02.08.1994 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en dat deze hem op 25.11.2002 werd afgenomen. Betrokkene werd immers op 17.06.1999 ambtelijk geschrapt. Volgens de eigen verklaringen van betrokkene (verzoekschrift art. 9§3 van 12.02.2003 uit het administratief dossier van betrokkene) was hij er door omstandigheden buiten zijn wil niet in geslaagd de verlenging van zijn verblijfskaart aan te vragen. Betrokkene was zelf verantwoordelijk voor de verlenging van zijn verblijfskaart, maar heeft daar blijkbaar aan verzaakt. Bijgevolg werd hij ambtelijk geschrapt. Betrokkene was dus zelf verantwoordelijk voor deze situatie en kan zich hiervoor niet beroepen op prangende humanitaire situatie.*

*Het feit dat betrokkene in België verblijft, hij hier een eigen zaak heeft gehad, hij nooit zou gestempeld hebben, stipt zijn belastingen zou hebben betaald, lid is van de bibliotheek en een fitnessclub, hij vlekkeloos Nederlands en Frans zou kennen, hij hier meteen aan de slag zou kunnen, hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* komt de Raad correct voor en is een antwoord op deze elementen. Waar de verzoekende partij nog meent dat haar privéleven zou geschonden zijn, merkt de Raad op dat zij zich

beperkt tot vage en blote beweringen zonder concrete elementen over haar “zakelijk leven” en haar “sociale” leven en over “de relaties” die zij zou onderhouden. In de aanvraag beperkte de verzoekende partij zich eveneens tot de zeer vage omschrijving dat zij “op duurzame wijze verankerd” is in België, dat al haar duurzame en sociale bindingen in België te situeren zijn en dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken en “dat een eventuele terugzending zou immers als enig resultaat hebben dat alle contacten die hij heeft opgebouwd, zowel op professioneel vlak, op sociaal vlak, als op affectief vlak, van het ene moment op het andere zouden worden verbroken.” Door deze vage omschrijving toont de verzoekende partij geen mogelijke schending van artikel 8 EVRM aan. Bovendien heeft de verwerende partij rekening gehouden met het bestaan van deze argumenten, zoals blijkt uit de volgende motieven: “Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: lang verblijf in België, het feit dat betrokkene tot 2001 in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen, zijn relatie met een Belgische vrouw, schending van 8 EVRM. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste. Bereikt op 15.12.2009. Betrokkene verklaart reeds 5 jaar ononderbroken in België te verblijven, echter blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier dat betrokkene op 15.04.2009 naar Israël werd gerepatrieerd. Dit betekent dat het verblijf van betrokkene voor 15.12.2009 niet ononderbroken is geweest en dat betrokkene bijgevolg niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8A(...) Betrokkene verklaart eveneens dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en haalt daarbij aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw D. S. A. (...) van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980(...) Het feit dat betrokkene in België verblijft, hij hier een eigen zaak heeft gehad, hij nooit zou gestempeld hebben, stipt zijn belastingen zou hebben betaald, lid is van de bibliotheek en een fitnessclub, hij vlekkeloos Nederlands en Frans zou kennen, hij hier meteen aan de slag zou kunnen, hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.” Uit dit antwoord blijkt op afdoende wijze dat de verwerende partij de elementen die de verzoekende partij aangeeft om te verwijzen naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM niet aanvaardt. Dit is kennelijk redelijk.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voor wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel betreft, voert verzoeker geen andere grieven aan zodat deze onderdelen, gelet op wat voorafgaat, ongegrond zijn.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN